'Ik wil zo graag nog een keer naar Engeland.' Zo luidt haar antwoord als ik bij haar thuis ben voor een intensieve zorg-bezoek.

Amy heeft altijd in Engeland gewoond en daar woont ook haar beste vriendin, die dezelfde rotziekte heeft.

Amy vertelt me dat ze alles heeft gedaan wat God verboden heeft en zegt welke dingen haar leven nu nog mooi maken. Haar reizen, haar goede en slechte tijden. Haar wens is enorm groot, maar de tijd haalt haar ook enorm snel in. De kanker was lange tijd rustig op de achtergrond, maar besluit nu op de voorgrond te treden.

We proberen het. Eén organisatie geeft direct aan dat Engeland geen optie is gezien Covid-19 en de Brexit. Maar een andere organisatie gaat ervoor. Na twee weken horen we dat Amy over een week kan gaan. Maar kanker zou kanker niet zijn als de ziekte zich niet ineens van haar slechtste kant liet zien. Met nog zes nachten wachten tot het uitkomen van haar laatste wens, beginnen de problemen. Nachtelijke onrust, toename van de pijn, verwardheid. Welbekende rotverschijnselen die de laatste fase met zich meebrengt. De huisarts en ik kunnen alleen maar comfort bieden en wat extra middelen geven. Maar dan, vier dagen voor de reis, kan het alleen nog doorgaan als iemand meereist die kan omgaan met de morfinepomp en noodmedicatie. Gaaf, denk ik. Maar kan dit?

Is dit professioneel? Is het verantwoord?

We gaan er samen voor, los van elkaar. Iedereen verklaart ons voor gek, de kans is ook heel klein dat het gaat lukken. Maar elk nachtje is er weer

DE GRENS OVERGAAN

AUTEUR **EVELIEN JACOBS**

praktijkondersteuner met specialisatie intensieve zorg

één dichterbij. Amy krijgt nog extra medicatie in een poging haar toestand iets te verbeteren. Het werkt: ze knapt weer wat op. Van de medicatie? Van de adrenaline? Van haar wilskracht? Geen idee, maar het werkt.

Op een vrijdagochtend ben ik om half zeven bij haar thuis om haar samen met de thuiszorg te verzorgen. Om half acht vertrekken we met de helden van Stichting Ambulance Wens. In Calais worden we overgedragen aan de Engelse wensambulance. Een heerlijke reis met mooie levensverhalen hebben we. Enorme vertraging, veel extra documenten, bellen met de ambassade en spanning of we het land in mogen. Maar het lukt. Om half twaalf 's avonds zijn we op bestemming. We zijn gesloopt, maar zo gelukkig. We drinken met elkaar een wijntje op deze overwinning!

Tijdens de drie dagen in Engeland is Amy intens gelukkig. Ze kan afscheid nemen van alle vrienden en familieleden. Dan is het tijd voor definitief afscheid van haar vriendin. Prachtig en moeilijk, liefde en verdriet. Maar Amy is dankbaar en ziet haar leven als afgerond. Nu is ze klaar om te gaan. Dankbaar gaan we samen terug naar huis. Ik voel de passie, dit is de zorg waar ik het voor doe. We zijn letterlijk de grens overgegaan om de laatste wens van Amy te vervullen. ■

'Dit is de zorg waar ik het voor doe'